

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান পৰম্পৰ ভ্ৰাতা - ভগ্নী হোৱা , তোমালোকৰ বৃত্তি বহুত শুদ্ধ পৱিত্ৰ হোৱা উচিত "

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানৰ বুজোৱাৰ প্ৰভাৱ বহুত ভালকৈ পৰিব পাৰে?

উত্তৰ: যিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এনেকুৱা অনুভৱী সন্তানে যাকেই বুজায় তেওঁৰ বুজোৱাৰ বহুত ভাল প্ৰভাৱ পৰিব পাৰে কিয়নো বিবাহ কৰিও বৃত্তি অপৱিত্ৰ নোহোৱাটো - এয়া বহুত উচ্চ লক্ষ্য। এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকল অতি সাৱধানো হ'ব লাগে।

গীত: আমাৰ তীৰ্থ অনন্য(হমাৰে তীৰ্থ ন্যাৰে হে)

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় কিয়নো সন্তানেহে পিতাক জানে। সন্তানতো সকলো সন্তানে হয়, সকলো সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হয়, তেওঁলোকে জানে যে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকল হৈছে ভ্ৰাতা-ভগ্নী। সকলো এজন পিতাৰ সন্তান হয় গতিকে বাস্তৱিকত বুজাব লাগে যে আমি আত্মাসকল ভ্ৰাতা-ভগ্নী হওঁ। সকলোৱে ভ্ৰাতা হয়। ইয়াত তোমালোকে জানা যে আমি এজন ককা আৰু পিতাৰ সন্তান হওঁ। শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। এওঁৰ লৌকিক স্ত্ৰীয়েও কয়, মই ব্ৰহ্মাকুমাৰী হওঁ গতিকে তেওঁৰো সম্বন্ধ সেয়াই হৈ যায়। যেনেকৈ লৌকিক ভ্ৰাতা-ভগ্নীৰ মাজত কোনোধৰণৰ মলিন দৃষ্টি নাযায়, আজিকালিতো সকলো মলিন হৈ পৰে কিয়নো দুনিয়াখনেই মলিন। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পোৱা যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোলনীয়া সন্তান হৈছে গতিকে ভগ্নী-ভ্ৰাতা হ'ল। বুজাব লাগে, সন্ধ্যাসো দুই প্ৰকাৰৰ হয়। সন্ধ্যাস অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ হৈ থকা, 5 বিকাৰক ত্যাগ কৰা। সেয়া হৈছে হঠযোগ সন্যাস, তেওঁলোকৰ বিভাগটোৱেই বেলেগ। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ পৰা সংযোগ চিঙি গুছি যায়, তেওঁলোকৰ নামেই হৈছে হঠযোগ কৰ্ম সন্ধ্যাসী। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকেতো ঘৰ-পৰিবাৰ এৰি দিয়ে। মামা, খুড়া, কাকা কোনো নাথাকে। বুজি পায় যে বাকী থাকিল এজন, তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, বা জ্যোতিৰ জ্যোতিত বিলীন হৈ যাব লাগে। নিৰ্বাণধামলৈ যাব লাগে। তেওঁলোকৰ বিভাগেই বেলেগ, ৰীতি-নীতি বেলেগ। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে যে স্ত্ৰী নৰকৰ দ্বাৰ হয়, জুই কপাহ একেলগে থাকিব নোৱাৰে। পৃথক হৈ গ'লেহে আমি ৰক্ষা পৰিব পাৰো। ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁলোকৰ ধৰ্মই বেলেগ। সেয়া শংকৰাচাৰ্য্যৰ স্থাপনা, তেওঁ হঠযোগ, কৰ্ম সন্যাস শিকায়, ৰাজযোগ নিশিকায়। তোমালোকে জানা যে ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে সেয়াও ক্ৰম অনুসৰি। 100 শতাংশ বুদ্ধিমান বুলিতো সকলোকে কোৱা নহ'ব। তথাপি কোৱা হ'ব কোনোবা 100 শতাংশ বুদ্ধিমান, কোনোবা 100 শতাংশ বুদ্ধিহীন হয়। এয়াতো হ'বই। তোমালোকে জানা - আমি মম্মা-বাবা বুলি কওঁ গতিকে পৰম্পৰ ভ্ৰাতা-ভগ্নী হৈ গ'লো। মলিন বৃত্তি থকা উচিত নহয়, আইনে এনেকৈ কয়। ভ্ৰাতা-ভগ্নীৰ মাজত কেতিয়াও বিবাহ হ'ব নোৱাৰে। ভ্ৰাতা-ভগ্নীৰ যদি ঘৰত কিবা হয়, পিতাই দেখা পায় যে সন্তানৰ চলন লেতেৰা তেতিয়া বহুত চিন্তিত হৈ পৰে। এনে সন্তান ক'ৰ পৰা জন্ম হ'ল, কিমান লোকচান কৰে, তেনে সন্তানক বহুত গালি পাৰে। আগতে এই কথাবোৰৰ ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান আছিল। এতিয়াতো 100 শতাংশই তমোপ্ৰধান, মায়াৰ প্ৰভাৱ যথায়থভাৱে অতি প্ৰবল। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তানসকলৰ লগততো মায়াৰ একদম যুদ্ধ হয়। পিতাই কয় - এয়া মোৰ সন্তান হয়, মই এওঁলোকক স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। মায়াই কয় - নহয়, এয়া মোৰ সন্তান, মই এওঁলোকক নৰকলৈ লৈ যাওঁ। ইয়াততো ধৰ্মৰাজ পিতাৰ হাতত আছে। গতিকে যিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকে তেওঁলোকে অন্যকো বহুত ভাল ৰীতিয়ে বুজাব লাগে যে আমি কেনেকৈ একেলগে থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকো। যি কাম হঠযোগী সন্যাসীয়েও কৰিব নোৱাৰিলে সেয়া পিতাই কৰাই আছে। সন্যাসীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। বিবেকানন্দৰ কিতাপত বাহিৰৰ ফালে নাম লিখা আছে - ৰাজযোগ। কিন্তু সন্যাসী যি নিবৃত্তি মাৰ্গৰ হয় তেওঁলোকে ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তোমালোকে যিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থকা আৰু পৱিত্ৰ হৈ থকা, তেওঁলোকে বুজালে তীৰ ভালকৈ লাগিব। বাবাই বাতৰি কাকতত দেখিছিল, দিল্লীত বৃক্ষৰ বিষয়ে কিবা সন্মিলন হয়। তাৰ ওপৰতো কেনেকৈ বুজোৱা যায় যে তোমালোকে এই জংঘলী বৃক্ষ আদিৰ বিষয়েতো চিন্তা কৰা কিন্তু এই বংশ বৃক্ষৰ বিষয়ে কেতিয়াবা চিন্তা কৰিছানে যে এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ কেনেকৈ উৎপত্তি, পালনা হয়।

সন্তানসকলৰ ইমান বিশাল বুদ্ধি হোৱাগৈ নাই। ইমান মনোযোগ নাই। কিবা নহয় কিবা বেমাৰ লাগি আছে। লৌকিক ঘৰতো ভ্ৰাতা-ভগ্নীৰ কেতিয়াও লেতেৰা চিন্তন নচলে। ইয়াততো তোমালোক সকলো এজন পিতাৰ সন্তান হোৱা ভ্ৰাতা-ভগ্নী, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। যদি লেতেৰা চিন্তন চলে তেন্তে তেওঁক কি কোৱা হ'ব? সেয়া যি নৰকত থাকে, তেওঁতকৈও হাজাৰ

গুণ লেতেৰা ৰূপত গণ্য কৰা হ'ব। সন্তানসকলৰ ওপৰত বহুত দায়িত্ব আছে। যিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকে, তেওঁলোকৰ বাবে বহুত পৰিশ্ৰম হয়। দুনিয়াই এই কথাবোৰ নাজানে। পিতা আহে পাৱন কৰিবলৈ গতিকে নিশ্চয় সন্তানসকলে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব, ৰাখি বন্ধা আছে। ইয়াত বহুত যত্নৰ প্ৰয়োজন। বিবাহ কৰিও পৱিত্ৰ হৈ থকাটো অতি উচ্চ লক্ষ্য। অকণমানো বুদ্ধি যাব নালাগে। বিবাহ হৈ গ'লে বিকাৰী হৈ যায়। পিতা আহি নগ্ন হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। শাস্ত্ৰত দ্ৰৌপদীৰ বিষয়েও কথা আছে। এই কথাবোৰত কিবা ৰহস্য আছে নহয় জানো। এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে - যিবোৰ অতীত হৈ গ'ল, সেয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত আছে, সেয়া নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব। জ্ঞান মার্গ আৰু ভক্তি মার্গো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধি এতিয়া বহুত বিশাল হৈ গ'ল। যেনেকৈ বেহুদ পিতাৰ বুদ্ধি তেনেকৈ মুৰব্বী সন্তানৰ, যিয়ে শ্ৰীমতত চলে। বহুত সন্তান আছে। আগলৈ কিমান সন্তান হ'বগৈ কোনে জানে। যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী নহয় তেতিয়ালৈকে উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাবংশী পিছত গৈ সূৰ্যবংশী অথবা বিষ্ণুবংশী হ'বাগৈ। এতিয়া হৈছা শিৱ বংশী। শিৱ হৈছে ককা (গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ), ব্ৰহ্মা হৈছে বাবা। সকলো প্ৰজাৰ প্ৰজাপিতাতো এজনেই নহয় জানো। জানেও যে যি মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ তাৰো বীজ থাকিব। ইয়াত প্ৰথম আহোঁতাজন মনুষ্যই হ'ব, যাক নিউ মেন (নতুন মানৱ) বুলি কোৱা হয়। নিউ মেন কোন হ'ব? ব্ৰহ্মাই হ'ব। ব্ৰহ্মা আৰু সৰস্বতী - তেওঁলোকক নতুন বুলি ধৰা হ'ব। এই ক্ষেত্ৰত বিশাল বুদ্ধি লাগে। আত্মায়ে কয় 'অ' গড় ফাদাৰ, 'অ' সুপ্ৰীম গড় ফাদাৰ। আত্মাই কয় নহয় জানো, গতিকে তেওঁ সকলোৰে ৰচয়িতা হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ তেওঁ হয়। আকৌ মনুষ্য সৃষ্টিৰ কথালৈ আহা। মনুষ্য সৃষ্টিত উচ্চত কাক ৰাখিবা? প্ৰজাপিতা। এয়াতো যিকোনো লোকে বুজিব পাৰে যে মনুষ্য সৃষ্টিৰ যি বৃক্ষ আছে, তাত ব্ৰহ্মা হৈ গ'ল মুখ্য। শিৱতো হৈছে আত্মাসকলৰ পিতা, ব্ৰহ্মাক মনুষ্যসকলৰ ৰচয়িতা বুলি ক'ব পাৰি। কিন্তু কাৰ মতত কৰে? পিতাই কয় - মইহে ব্ৰহ্মাক তুলি লওঁ। নতুন ব্ৰহ্মা আকৌ ক'ৰ পৰা আহিব? বহুত জন্মৰ শেষৰ জন্মত মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এওঁৰ নাম প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ৰাখোঁ। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি যথামত ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হওঁ। শিৱবাবাৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছে। আমি পিতাৰ পৰা পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তি, স্বাস্থ্য, সম্পত্তি ল'বলৈ আহিছোঁ। ভাৰতত আমিহেই সদায় সুখী আছিলোঁ। এতিয়া নহয়। পুনৰ পিতাই সেই উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। সন্তানসকলে জানে যে প্ৰথম হ'ল পৱিত্ৰতা। ৰাখি কাক বন্ধা হয়? যি অপৱিত্ৰ হয় তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰে যে মই পৱিত্ৰ হৈ থাকিম। পিতাই বুজায় - এই লক্ষ্য বহুত উচ্চ। প্ৰথমৰ পৰাই যি যুগল হয় তেওঁলোকক বুজাব লাগে - আমি কেনেকৈ ভ্ৰাতা-ভগ্নী হৈ থাকোঁ। হয়, অৱস্থা গঢ়ি তুলিবলৈ সময় লাগে। সন্তানে লিখেও যে মায়াৰ ধুমুহা বহুত আহে। গতিকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থকা সন্তানে ভাষণ কৰিলে ভাল কিয়নো এয়া হৈছে নতুন কথা। এয়া হৈছেই স্ব-ৰাজযোগ। ইয়াতো সন্যাস আছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি আমি জীৱনমুক্তি অৰ্থাৎ সংগতি পাওঁ। এয়াতো জীৱনবন্ধন হয়। তোমালোকৰ হৈছে স্বৰাজ্য পদ। নিজক (আত্মাক) ৰাজ্য লাগে। এতিয়া আত্মাৰ ৰাজ্য নাই। আত্মাই কয় মই ৰজা আছিলোঁ, মই ৰাণী আছিলোঁ, এতিয়া মই বিকাৰী কঙাল হৈ গ'লোঁ, মোৰ কোনো গুণ নাই। এয়া আত্মায়ে নকয় জানো। গতিকে নিজক আত্মা, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি বুজিব লাগে। আমি আত্মাসকল ভাই-ভাই হওঁ, পৰস্পৰ বহুত স্নেহেৰে থাকিব লাগে। আমি গোটেই দুনিয়াক স্নেহময়ী কৰি তোলোঁ। ৰাম ৰাজ্যত বাঘ, ছাগলীয়েও একেলগে পানী খাইছিল, কেতিয়াও যুদ্ধ নকৰিছিল গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত কিমান স্নেহ থাকিব লাগে। এই অৱস্থা লাহে-লাহে আহিব। কাজিয়া-পেচালতো বহুত লাগি থাকে। পাৰ্লামেন্টটো কাজিয়া লাগে তেতিয়া ইজনে-সিজনক চকী উঠাই মাৰিবলৈ লাগি যায়। সেয়া হৈছে আসুৰী সভা। তোমালোকৰ এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় সভা গতিকে কিমান নিচা থাকিব লাগে। কিন্তু এয়া হৈছে স্কুল। পঢ়াত কোনোবাজন আগবাঢ়ি গুছি যায়, কোনোবাজনটোলা হৈ যায়। এই স্কুলখনো আশ্চৰ্যকৰ, তাততো স্কুলৰ শিক্ষক বেলেগ-বেলেগ হয়, ইয়াত স্কুলৰ শিক্ষক এজন, স্কুলো এখন। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি শিকায়। আত্মাক শিকায়। আমি আত্মা, শৰীৰ দ্বাৰা পঢ়োঁ। ইমান আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ পৰমাত্মা হয়। এইটো গোটেই দিন বুদ্ধিত দৌৰি থাকিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ কাৰণেই ভুল হৈ যায়। পিতাই বাৰে-বাৰে কয় - দেহী-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমানত আহিলে মায়াৰ প্ৰহাৰ হ'ব। অতি উচ্চ শিখৰ। কিমান বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। ৰাতিহে বিচাৰ সাগৰ মন্থন হ'ব পাৰে। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি-কৰি পিতাৰ দৰে হৈ যাবাগৈ।

তোমালোক সন্তানসকলে গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ৰাজযোগ শিকিব লাগে। সকলো বুদ্ধিৰ কাম। বুদ্ধিত ধাৰণা হয়। গৃহস্থীসকলেতো বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। আজিকালিতো তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে বহুত লেতেৰা হয়। মায়াই সকলোকে শেষ কৰি দিলে। চোবাই একেবাৰে খায়ে পেলায়। পিতা আহে মায়া অজগৰৰ পেটৰ পৰা উলিয়াবলৈ। উলিওৱাটো বহুত কঠিন হয়। যি গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকে তেওঁলোকে চমৎকাৰ কৰি দেখুৱাব লাগে। বুজাব লাগে যে আমাৰ হৈছে ৰাজযোগ। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কিয় কওঁ? এই সাঁথৰটো বুজিব আৰু বুজাব লাগে। বাস্তৱত বি.কে. তোমালোকো হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাইতো নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। নতুন মানৱৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি

ৰচে। বাস্তৱত সত্যযুগৰ প্ৰথম সন্তান যি হয় তেওঁকহে নতুন বুলি কোৱা হ'ব। কিমান আনন্দৰ কথা। তাততো আনন্দৰ গীত-বাদ্য বাজিব। তাততো আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পৱিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াততো এওঁৰ শৰীৰত এতিয়া বাবা প্ৰৱেশ কৰিছে। এওঁ নতুন মানৱ পৱিত্ৰ নহয়, পুৰণিত বহি এওঁক নতুন কৰি তোলে। পুৰণি সামগ্ৰীক নতুন কৰি তোলে। এতিয়া নতুন মানৱ কাক কোৱা হ'ব? ব্ৰহ্মাক কোৱা হ'বনে? বুদ্ধিৰ কাম চলে। তেওঁলোকে জানো জানে - আদম ইভ কোন হয়? নতুন মানৱ হ'ল শ্ৰীকৃষ্ণ, তেৱেঁ পুনৰ পুৰণা মানৱ ব্ৰহ্মা হয়। পুনৰ পুৰণি মানৱ ব্ৰহ্মাক নতুন মানৱ কৰি তোলে। নতুন বিশ্বৰ বাবে নতুন মানৱ লাগে। তেওঁ ক'ৰ পৰা আহিব? নতুন মানৱ হৈছে সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ। তেওঁকেই শুভ্ৰ বুলি কোৱা হয়। এওঁ হ'ল ক'লা, এওঁ নতুন মানৱ নহয়। সেই শ্ৰীকৃষ্ণই ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া অন্তিম জন্মত আছে, যাক পুনৰ বাবাই এডাপ্ত কৰি লয়। পুৰণিক নতুন কৰি তোলে, কিমান গুঢ় কথা হয় বুজিবৰ কাৰণে। নতুনেই পুৰণি, পুৰণিয়েই নতুন। ক'লাই সুন্দৰ, সুন্দৰেই ক'লা। যি পুৰণিতকৈও পুৰণি হয় তেৱেঁই নতুনকৈও নতুন হৈ আছে। তোমালোকে জানা যে আমাক বাবাই ৰিজুভেনেট (পুনৰুজ্জীৱিত) কৰি নতুন কৰি তোলে। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। আৰু নিজৰ অৱস্থাও গঢ়ি তুলিব লাগে। কুমাৰ-কুমাৰীতো হৈছেই পৱিত্ৰ। বাকী আমি গৃহস্থত থাকিও কমল ফুলৰ সমান হওঁ, স্বৰ্ণচন্দ্ৰিকাৰী হওঁ। বিষ্ণুৰংশীসকলৰ ত্ৰিকালদৰ্শীতাৰ জ্ঞান নাই। পুৰণি মানৱ ত্ৰিকালদৰ্শী হয়। কিমান আচৰ্ছক্য কথা। পুৰণি মানৱেই জ্ঞান লৈ নতুন মানৱ হয়। পিতাই বহি বুজায় - সেয়া হৈছে হঠযোগ, এয়া হৈছে ৰাজযোগ। ৰাজযোগ মানে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী। সন্ন্যাসীয়েতো কয় যে সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান। ঘৃণা কৰে। পিতাই কয় - নাৰীয়ে স্বৰ্গৰ দ্বাৰ হয়। মাতাসকলৰ ওপৰত (জ্ঞান) কলহ ৰাখো। গতিকে পোন-প্ৰথমে বুজোৱা যে শিৱায়ৈ নমঃ, ভগৱানুৱাচ। আৰাজ উচ্চ স্বৰত ওলাব লাগে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) আমি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ, এইটো নিশ্চয়েৰে পৱিত্ৰতাৰ ব্ৰত পালন কৰি নিজৰ মাজত বহুত স্নেহেৰে থাকিব লাগে। সকলোকে স্নেহী কৰি তুলিব লাগে।

(২) বিশাল বুদ্ধিৰ হৈ জ্ঞানৰ গুঢ় ৰহস্যক বুজিব লাগে, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। মায়াৰ প্ৰহাৰৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: সুখৰ বড়ি বা বেজীৰ দ্বাৰা নিজেই নিজক আৰোগ্য কৰি তোলাঁতা জ্ঞা নেৰে পৰি পূৰ্ণ হোৱা ব্ৰাহ্মণ সন্তানকলে নিজৰ বেমাৰৰ চিকিৎসা নিজেই কৰিব পাৰে। সুখৰ অনুভূতি চেকেণ্ডত প্ৰভাৱ পেলাৱা দৰব হয়। যেনেকৈ ডাক্তৰে শক্তিশালী বেজী দি দিলে পৰিৱৰ্তন হৈ যায় তেনেকৈ ব্ৰাহ্মণে নিজেই নিজক সুখৰ বড়ি দি দিয়ে বা সুখৰ বেজী লগাই দিয়ে তেতিয়া বেমাৰৰ ৰূপ সলনি হৈ যায়। জ্ঞানৰ পোহৰ আৰু শক্তিয়ে শৰীৰকো চলোৱাৰ কাৰণে বহুত সহায় কৰে। কোনোধৰণৰ বেমাৰ হ'লে সেয়াও বুদ্ধিক জিৰণি দিয়াৰ সঁজুলি হয়।

স্লোগান: যি য়ে মনৰ একাগ্ৰতাৰ দ্বাৰা সৰ্ব সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি লয় তে ৱেঁই সিদ্ধি স্বৰূপ হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!